

Gebed

Heer God,

Op deze avond komen we bij U met al onze emoties. De blijdschap om wat we hebben, het verdriet om wat we verloren. U bent de plaats waar het geborgen mag zijn. U bent de Vader bij wie wij thuis kunnen komen. Heer, koester ons, troost ons, wees blij met ons. Is dat wat we mogen vragen?

Wij willen bij U gehoord worden, maar zeker ook niet vergeten dat U net zo goed gebeden wilt zijn. Onze dankbaarheid is ook voor U. Daarom, in die wederkerigheid willen we geloven, willen we bidden, dankbaar zijn om alles wat we gekregen hebben.

Blijf bij ons, Heer. Hoor ons gebed.

Amen

Bijbeltekst: Psalm 4

Het stoplicht van de kapper bij Albert Heijn staat op rood. Er wordt daar hard gewerkt. Met moederdag was het weer lekker druk op de wegen. Op het water varen groepjes jongeren voorbij. Het mag weer.

Na de persconferentie van vorige week was ik echter helemaal niet zo blij. Ik was verward. Wat mag er nu allemaal wel en wat niet? Wat zijn daar dan de risico's van? Je kind mag weer naar school en komt ineens met 15 andere kinderen in aanraking. Wat brengt ze mee naar huis? De tatoeageshop mag open, de sportschool blijft dicht. Hoe zit dat?

Eerst dacht ik; nu ben ik er wel klaar mee. Nu ga ik weer gewoon de Bijbelverhalen van dit moment lezen en zeg ik niets meer over corona. Ik wilde niet dat ik alleen maar corona dacht, las en droomde. Ik wilde weer gewoon doen. Terug naar geloof en een normaal leven. Maar ik ontdekte zo langzamerhand er niet meer omheen te kunnen. Veel momenten op de dag worden erdoor bepaald. Corona is net als die medicijndoos op onze eettafel; ik heb er eentje met vrolijke kleurtjes en ik heb hem de hele dag niet nodig, maar 's ochtends bij het ontbijt kan ik 'm niet overslaan. Ik doe gewoon, maar ben bijzonder.

We zeggen allemaal dat we vol moeten houden in de strijd tegen corona, maar is er dan een alternatief? Je moet toch altijd gewoon door? Ik kan ook niet zeggen dat ik een dagje in bed blijf, want dan gaat er van alles mis. En ik kan al helemaal niet toegeven aan ieder pijntje, want dan zit ik straks in een rolstoel. Hoe vaak heb ik niet te maken met ernstig zieke mensen of mensen die een partner verloren. Dan kun je toch niet ineens stoppen met leven? Je moet. Volhouden is geen wens; het is een vereiste.

Mag je niet af en toe zeggen dat dat zwaar is? En mag je dan niet zeggen wat een ramp deze crisis voor ons is? Want dat is het. Voor ons allemaal, op onze eigen manier. Voor de zzp-ers, de zieken, de zorg, de thuiswerkende ouders. Niemand is er per definitie erger aan toe dan een ander; ieder heeft genoeg aan zijn eigen drama.

En nu willen we toch er van af. En voor mijn gevoel gaat dat ineens wel heel erg makkelijk. Natuurlijk weet ik niet wat verstandig is en ik zou ook zeker niet in de schoenen van Mark Rutte willen staan deze dagen, maar ik kan me niet onttrekken aan het gevoel dat onze overheid hier is gezwicht voor bepaalde belangen. We weten nog niet eens wat de versoepeling van maatregelen op scholen gaat doen. Hoe kan dan al dat andere ook ineens?

Natuurlijk is er perspectief nodig. Dat misten we allemaal. We snakken ernaar. Naar elkaar weer zien, aan de slag kunnen, erop uit kunnen trekken, genieten van het leven. Dus waren er antwoorden nodig op de vraag: hoe gaan we langzaam weer open? Maar de data die daaraan hangen voelen dwingend voor me. Ja natuurlijk, er is een voorwaarde, namelijk dat het virus onder controle blijft. Maar zijn we nog te stoppen als we toch weer langzamer op gang moeten komen?

Misschien heb ik te weinig vertrouwen in onze overheid, maar er is nog iets. Er wordt door heel veel mensen heel goed nagedacht over wat kan. En er is heel veel creativiteit te zien in hoe mensen invulling geven aan de anderhalvemetersamenleving. Maar we botsen ook tegen grenzen aan. En die grenzen bepalen niet alleen uw vrijheid, maar ook de mijne.

Als ik die medicijndoos links laat liggen, of ik haal er één van de vier pilletjes uit, voel ik wel degelijk de consequenties. Dat de samenleving zich weer opent, betekent niet dat er geen mensen meer besmet zullen raken. En van die groepsimmunitet hoor ik de laatste tijd ook niet meer zoveel, dus kan ik alleen maar concluderen dat ik meer zelf zal moeten nadenken over mijn eigen veiligheid en dat kost me een hoop energie die ik liever aan andere zaken besteed.

Sommige mensen geven aan dat deze periode ze ook een vorm van rust heeft gebracht. Alles hoefde niet meer zo snel of zo veel. Met de lege agenda ontdekten ze meer tijd voor henzelf en bijna beschaamd gaven ze toe dat ze dat wel fijn vonden. Mag dat? Zeggen dat je nog niet zo nodig hoeft? Dat je je haar wel wat langer laat groeien, dat je je kind liever thuis houdt, dat je geen zin meer hebt in je werk in de vorm zoals die verankerd lag in je contract?

Heel snel zullen velen van u nu denken; begint ze toch weer over corona, of wat een aanstellerij, doe niet zo bang, maar de achterliggende vragen die hier spelen zijn van heel andere aard. Ze gaan over de inrichting van ons leven en over wat voor ons van waarde is.

Na vele jaren tobben met mijn gezondheid, sta ik nu op een punt dat ik de gezondheid die ik nu heb, koester. Daarom wegen de maatregelen zwaar. Ik wil een kind de wereld in helpen en dus wil ik nog zo lang mogelijk goed kunnen leven en ik ben bereid om daar veel voor te doen. Een ander zal ontdekken dat juist het zien opgroeien van de kinderen hem ontglipt is en komt nu tot de ontdekking dat thuiswerken voortaan de norm wordt. Weer een ander zal voelen dat hij een kind van zijn moeder is. Na een jarenlange kwakkelende relatie met haar, hebben ze deze maanden samen ontdekt hoe bijzonder het is dat ze elkaar nog hebben. Juist doordat ze elkaar niet konden zien.

We ontdekken nu wat ten diepste waardevol is en dat verandert onze houding. Dat verandert ook hoe we in het leven willen staan. Met de versoepeling van alle maatregelen, wordt daar aan getornd. Het dwingt ons na te denken wat wij dus zinvol ervaren en wat wij bereid zijn om daarvoor te doen.

En bijna altijd, eigenlijk altijd, is er een ander betrokken in dat antwoord. Zinvol leven heeft altijd betrekking op samen leven. Je bent er voor jezelf door een ander, met een ander en voor een ander. Zo zijn wij gebouwd. Op liefde. Die hele crisis bepaalt ons dus niet alleen bij onszelf en onze emoties, maar vooral hoe wij ons willen verhouden tot de wereld om ons heen. En elke bedreiging die we nu ervaren, ervaren we zo intens omdat die raakt aan wat voor ons wezenlijk is.

Allemaal hebben we een perspectief. We hebben en houden iets voor ogen. Voor ons allemaal anders, voor ons allemaal verschillend.

Wat goed dat we daar nu bij bepaald worden. Wat mooi dat we daarover kunnen denken. Wat bijzonder dat niets ons daarvan scheiden kan. En zonder dat ik in deze bemoediging Zijn naam heb gebruikt, weet ik dat Hij het is, mijn eeuwige Vader, die daarvoor zorgen kan.

Amen

Een antwoord is voor mij te vinden in

Lied 4A, verhoor mij als ik roep tot U

Spotify, Elise Mannah, luisterliedboek

Heer, blijf bij ons,
want het is avond
en de nacht zal komen.
Blijf bij ons en bij uw ganse kerk
aan de avond van de dag,
aan de avond van het leven,
aan de avond van de wereld.
Blijf bij ons met uw genade en goedheid,
met uw troost en zegen,
met uw woord en sacrament
Blijf bij ons, wanneer over ons komt
de nacht van beproeving en van angst
de nacht van twijfel en aanvechting
de nacht van de strenge, bittere dood.
Blijf bij ons in leven en in sterven
in tijd en eeuwigheid.
Amen